

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ชนมกร ประไกร

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

อีเมล: Chanomkorn.pra@mbu.ac.th

รักษ์ทวี เกาโต

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

อีเมล: raktawee.ta@mbu.ac.th

มงคล สารินทร์

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

อีเมล: mongkol.sar@mbu.ac.th

Received: July 1, 2022 Revised: July 1, 2022 Accepted: July 1, 2022

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิง ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 14 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจผู้เรียนที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิง สถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และการทดสอบค่าที (t-test) โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป ผลการวิจัย พบว่า (1) ประสิทธิภาพการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยรวมคิดเป็นร้อยละ 89.8 (2) ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (3) ระดับความพึงพอใจที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิง ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ : การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ, เทคนิคแซโดอิง

DEVELOPMENT OF SPEAKING ENGLISH SKILLS USING SHADOWING TECHNIQUES FOR SECOND YEAR STUDENTS MAJORING TEACHING ENGLISH OF MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY

Chanomkorn Prakai

Faculty of Education Mahamakut Buddhist University

e-mail: Chanomkorn.pra@mbu.ac.th

Raktawee Taoto

Faculty of Education Mahamakut Buddhist University

e-mail: raktawee.ta@mbu.ac.th

Mongkol Sarin

Faculty of Education Mahamakut Buddhist University

e-mail: mongkol.sar@mbu.ac.th

Abstracts

The main purpose of this research was to develop Speaking English Skills Using Shadowing Techniques for Second Year Students Majoring Teaching English of Mahamakut Buddhist University. The participants consisted of 14 English major students. The research instruments used included: the Daily English conversation exercises, English-speaking achievement form, and the Satisfaction Survey Questions. The percentage, mean, standard deviation, and t-test were used as data analysis by using Package Software. The research findings were (1) the score of the students' Speaking English Skills were higher after joining experiment, (2) the post-experiment English-speaking skills increased over the pre-experiment at the 0.05 level of statistical significance and (3) the students' satisfaction levels considering from all aspects were overall strongly satisfied.

Keywords: English-Speaking Development, Shadowing Techniques

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาคนให้มีความพร้อมต่อความต้องการในการพัฒนาประเทศในฐานะที่ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางในการเชื่อมโยงในภูมิภาคและเป็นประตูเอเชีย การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นปัจจัยสำคัญต่อความพร้อมดังกล่าว และจากการที่อาเซียนใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาการทำงาน คนไทยจึงจำเป็นต้องเรียนรู้และปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ทั้งด้านทักษะความรู้ความสามารถ และสมรรถนะการทำงาน รวมทั้งภาษาเพื่อการสื่อสาร พร้อมกับกำหนดเป้าหมายและตัวชี้วัดในการพัฒนากำลังคนให้มีทักษะที่สำคัญจำเป็นและมีสมรรถนะตรงตามความต้องการของตลาดงานและการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ โดยระดับความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษเฉลี่ยของผู้สำเร็จการศึกษาในแต่ละระดับ เมื่อทดสอบตามมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษ (CEFR) สูงขึ้น (ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น/ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ระดับปริญญาตรี) (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

ตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579 ได้กำหนดบทบาทของหน่วยงานระดับต่าง ๆ ในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ที่ 2 สู่การปฏิบัติ สถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษา มีบทบาทในการพัฒนาและประเมินความสามารถด้านภาษาอังกฤษตามกรอบ CEFR ของผู้เรียนและบัณฑิต (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) พร้อมกันนั้น กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศ มาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาครุศาสตร์และสาขาศึกษาศาสตร์ (หลักสูตรสี่ปี) พ.ศ. 2562 ได้กำหนดมาตรฐานผลการเรียนรู้ ด้านความรู้ที่ผู้เรียนต้องมีความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาไทยและภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามมาตรฐานและให้สถาบันกำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำของทักษะภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละกลุ่มสาขาวิชา และบริบทของสถาบัน รวมทั้งสอดคล้องกับความต้องการของการใช้ครูของประเทศ กำหนดอัตราส่วนร้อยละของผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาซึ่งมีทักษะภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำตามที่แต่ละหลักสูตรกำหนด ควรเป็นเกณฑ์มาตรฐานขั้นต่ำตามนโยบายของรัฐบาล รวมทั้งกำหนดอัตราส่วนร้อยละของผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาซึ่งมีทักษะภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์มาตรฐานขั้นต่ำตามที่หลักสูตรกำหนด เพื่อใช้ในการกำกับติดตาม และส่งเสริมให้บัณฑิตที่ประกอบวิชาชีพครูมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ในการปฏิบัติงานจริง (ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาครุศาสตร์และสาขาศึกษาศาสตร์ (หลักสูตรสี่ปี), 2562)

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ภายใต้กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม มีความเป็นจำที่จะต้องพัฒนาและยกระดับคุณภาพด้านภาษาอังกฤษของผู้ศึกษาให้เป็นไปตามกรอบมาตรฐานที่กระทรวงกำหนด ให้มีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนในระดับมหาลัย พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง พื้นฐานที่สำคัญของความสำเร็จของการฟังและการพูดนั้นเกี่ยวข้องกับ “การออกเสียง” โดยตรงการที่ผู้เรียนไม่สามารถพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น โดยพื้นฐานแล้วเกิดจากอิทธิพลการแทรกแซงของ ภาษาแม่ (L1 interference) ซึ่งเกิดขึ้นในกรณีที่เสียงบางเสียงในภาษาที่สอง (L2) เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาแม่ (L1) ผู้พูดจึงมีแนวโน้มที่จะใช้เสียงในภาษาแม่ที่คล้ายคลึงกัน ในการออกเสียงเหล่านั้น การแทรกแซงของภาษาแม่ส่งผลต่อการใช้ภาษาในระดับเสียง (phonological level) มากกว่าระดับคำหรือระดับประโยค (morphological and syntactic levels) ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถแยกแยะรับรู้เสียงและการออก

เสียงที่ถูกต้อง โดยผู้เรียนมักใช้ลักษณะเสียงที่มีในภาษาไทยแทน การออกเสียงในภาษาอังกฤษจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนจะต้องเข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้นและวิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงของนักศึกษาให้ชัดเจนเพื่อการพัฒนาปรับปรุงอย่างมีประสิทธิภาพ (ธีราภรณ์ พลอยเล็ก, 2554)

จากประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษของผู้วิจัยพบว่า นักศึกษามีปัญหาในการสื่อสาร โดยเฉพาะการออกเสียง (pronunciation) ซึ่งปัญหาดังกล่าวเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ (L1 interference) สะกดคำเหมือนกับการอ่านออกเสียงในภาษาไทย ทำให้การสื่อสารภาษาอังกฤษไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร การพูดภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพสามารถใช้เทคนิคแชโดว์อิง (shadowing) มีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการพูดให้เร็วและคล่องขึ้น ช่วยแก้ไขการออกเสียงที่ผิดได้ โดยเฉพาะอัตราความถูกต้องในการออกเสียงจะดีขึ้น ยิ่งกว่านั้น ในด้านการพัฒนาการออกเสียงของผู้ฝึกเอง ช่วยให้ออกเสียงได้คล่องขึ้นเป็นธรรมชาติเหมือนเจ้าของภาษามากขึ้น และตระหนักรู้ถึงข้อผิดพลาดในการออกเสียงของตนเองอันนำไปสู่การแก้ไขเสียงที่ผิดได้ด้วยตนเอง (ทัศนีย์ เมธพิสิฐ, 2554) นอกจากนี้ ยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงดีขึ้น ซึ่งการออกเสียงหลังการฝึกแชโดว์อิงโดยเฉลี่ยความถูกต้องสูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยสรุปว่า เทคนิคแชโดว์อิงมีประสิทธิภาพสำหรับการพัฒนาการสื่อสารสำหรับคนไทย (ยุพกา พุกขิมา, 2558)

จากความเป็นมาข้างต้น พบว่า การใช้เทคนิคแชโดว์อิง (shadowing) เป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดว์อิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่กำลังศึกษาในรายวิชาทักษะการพูดและการฟังภาษาอังกฤษ เพื่อนำข้อมูลจากผลการศึกษาออกมาออกแบบหลักสูตรและพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนในอนาคต อันจะนำไปสู่การพัฒนาการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพต่อไป

ดังนั้น ผู้สอนต้องหาแนวทางในการช่วยเหลือผู้เรียน และจึงต้องมีเทคนิคเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ แชโดว์อิง (Shadowing) คือ เทคนิคการฝึกพูดเสียงที่ได้ยินซ้ำในทันทีโดยไม่รอให้จบประโยค ซึ่งเป็นเทคนิคขั้นพื้นฐานของการฝึกกล่อม ต่อมาได้มีการนำมาใช้ในการฝึกทักษะการฟังและพูดภาษาต่างประเทศ แนวคิดเชิงทฤษฎีที่สนับสนุนการฝึกแชโดว์อิงเพื่อประโยชน์ในการเรียนรู้ภาษา คือ ทฤษฎีการเรียนรู้พุทธิ-ปัญญานิยมของ Baddeley (1974, 2000) ซึ่งกล่าวว่า ในสมองของมนุษย์จะมีศูนย์กลางในการประมวลผลสารสนเทศ ซึ่งมีพื้นที่ช่วงระยะความจำ (working memory) แบ่งได้เป็น 3 ส่วน ส่วนที่สำคัญสำหรับการฝึก คือ การประมวลผลเกี่ยวกับเสียงหรือสารสนเทศทางภาษาพูด ที่เรียกว่าห่วงหน่วยเสียง (phonological loop) ซึ่งมีความจำช่วงระยะทำงานเพียง 2-3 วินาที ซึ่งสอดคล้องกับ ทัศนีย์ เมธพิสิฐ (2554) ได้อธิบายเกี่ยวกับหลัก 3 ประการในการฝึกทักษะการสื่อสารด้วยเทคนิคแชโดว์อิง (shadowing) ประกอบด้วย 1) Script shadowing คือ การฟังเสียงพร้อมกับการอ่านออกเสียงตามสคริปต์เพื่อความถูกต้องของการออกเสียง 2) Prosody shadowing คือ การฟังเสียงต้นแบบและพูดตามในทันทีโดยพยายามไม่ดูสคริปต์และเลียนเสียงให้เหมือนที่สุดทั้งความเร็ว ทำนองเสียงการเน้นเสียง จังหวะการพูด เพื่อพัฒนาการพูดให้คล่องแคล่ว 3) Content shadowing คือ การฟังเสียง โดยคำนึงถึงความหมายเป็นหลัก และพูดตามในทันทีโดยไม่ดูสคริปต์

จากที่ผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวมข้อมูลในเบื้องต้น พบว่า ผู้เรียนมักก่อเสียงผัดบ้อยครั้ง การสื่อสารขาดความเป็นธรรมชาติและใช้เวลาในการตอบสนองต่อบทสนทนาค่อนข้างช้า จึงเป็นเรื่องที่จำเป็นอีกประการหนึ่งที่จะใช้นำมาวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาการพัฒนาทักษะการสื่อสาร ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นประโยชน์ในการหาวิธีแก้ไขที่เหมาะสม ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขในการเรียนการสอนนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้เป็นไปตามกรอบมาตรฐานของหลักสูตรและผู้เรียนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ก่อนและหลังใช้เทคนิคแซโดอิง
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิง ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

วิธีการดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิง ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 14 คน มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ทดสอบก่อนเรียน (pre-test) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง บทสนทนาในชีวิตประจำวันชนิดแบบถาม-ตอบ จำนวน 5 ชุด จำนวน 185 ประโยคที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กับนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง
2. ดำเนินการตามแผนการทดลอง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยเทคนิคแซโดอิง จะมีการฝึกทักษะทุกครั้งและทำการบันทึกคะแนนไว้ทุกครั้ง
3. เมื่อดำเนินการสอนตามแผนการทดลองครบแล้ว จึงทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียน (post-test) กับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบชุดเดิมกับก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ คือ นักศึกษาปริญญาตรี นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ภาคปีการศึกษา 2564 จำนวน 14 รูป/คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาปริญญาตรี นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ภาคปีการศึกษา 2564 จำนวน 14 รูป/คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เนื่องจากนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีจำนวนน้อย จึงใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ตารางที่ 1 คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

คนที่	คะแนน ก่อนเรียน	แบบทดสอบระหว่างเรียน				คะแนน หลังเรียน	การหาค่า ความต่าง	
		แบบฝึก ครั้งที่ 1	แบบฝึก ครั้งที่ 2	แบบฝึก ครั้งที่ 3	รวม			
	185	185 คะแนน	185 คะแนน	185 คะแนน	555	185	D	D ²
1	139	151	164	166	481	177	38	1444
2	171	176	180	184	540	185	14	196
3	157	163	177	179	519	184	27	729
4	155	162	170	175	507	183	28	784
5	151	161	169	173	503	183	32	1024
6	123	136	149	158	443	177	54	2916
7	166	169	173	178	520	181	15	225
8	164	168	175	177	520	181	17	289
9	174	176	178	182	536	183	9	81
10	159	162	172	176	510	183	24	576
11	175	175	179	180	534	182	7	49
12	119	146	164	168	478	181	62	3844
13	133	147	163	175	485	182	49	2401
14	163	166	178	180	524	183	20	400
คะแนนรวม	2149	2258	2391	2451	7100	2545	396	14958
$\bar{x}$	153.50	161.29	170.79	175.07	507.14	181.79	28.29	1068.43
SD	17.62	12.20	8.55	6.98	27.11	2.33	17.00	1177.21
ร้อยละ	82.97	87.18	92.32	94.63	85.29	91.71	15.29	
ประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ					85.29/91.71			

จากตารางที่ 1 คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย คะแนนรวม 2149 คะแนน ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 153.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 17.62 คิดเป็นร้อยละ 82.97 การทดสอบระหว่างเรียน 3 ครั้ง คะแนนรวม 7100 คะแนน ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 507.14 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 27.11 คิดเป็นร้อยละ 85.29 คะแนนแบบทดสอบหลังเรียน คะแนนรวม 2545 คะแนน ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 181.79 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 2.33 คิดเป็นร้อยละ 91.71 ประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิง มีประสิทธิภาพ 85.29/91.71

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ตารางที่ 2 แสดงผลคะแนนและผลต่างก่อนเรียนและหลังเรียน

คนที่	คะแนน ก่อนเรียน (185)	คะแนน หลังเรียน (185)	คะแนนเพิ่ม	ดัชนี ประสิทธิผล (E.I.)	ร้อยละ ที่เพิ่มขึ้น
1	139	177	38	0.83	82.6
2	171	185	14	1.00	100.0
3	157	184	27	0.96	96.4
4	155	183	28	0.93	93.3
5	151	183	32	0.94	94.1
6	123	177	54	0.87	87.1
7	166	181	15	0.79	78.9
8	164	181	17	0.81	81.0
9	174	183	9	0.82	81.8
10	159	183	24	0.92	92.3
11	175	182	7	0.70	70.0
12	119	181	62	0.94	93.9
13	133	182	49	0.94	94.2
14	163	183	20	0.91	90.9
คะแนนรวม	2149	2545	396	0.90	89.8
X	153.50	181.79	28.29		
SD	17.62	2.33	17.00		
ร้อยละ	82.97	91.71	15.29		

จากตารางที่ 2 สรุปได้ว่า คะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย คะแนนก่อน

เรียนมีค่าเฉลี่ยที่ระดับ 153.50 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยที่ระดับ 181.79 ซึ่งมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้มีคะแนนเพิ่มขึ้นโดยรวม ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 89.8

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ผลเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์	N	Mean	Std.	t	Sig.
ผลสัมฤทธิ์ก่อนฝึกทักษะ	14	153.50	18.287	6.226	.000
ผลสัมฤทธิ์หลังฝึกทักษะ	14	181.78	2.326		

จากตารางที่ 3 พบว่า การทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 181.78 คะแนน และเมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนทดสอบก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 153.50 ผลเปรียบเทียบค่า t-test อยู่ระดับที่ 6.226 ทั้งนี้ปรากฏว่าคะแนนทดสอบหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 ตารางผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิง ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิง

ลำดับ	ประเด็นความพึงพอใจ	ค่าเฉลี่ย $\bar{x}$	S.D.	ระดับความ พึงพอใจ
1	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการพูดภาษาอังกฤษหลังจากผ่านการฝึกแซโดอิง ทำได้ดีกว่าก่อนฝึก	4.79	0.410	มากที่สุด
2	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการฝึกแซโดอิงทำให้การพูดของข้าพเจ้าคล่องแคล่วขึ้น	4.71	0.452	มากที่สุด
3	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการฝึกแซโดอิงช่วยให้คุณรู้จังหวะการพูดด้วยเสียงสูง-ต่ำ	4.64	0.610	มากที่สุด
4	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเองดีขึ้น	4.79	0.410	มากที่สุด
5	ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิง	4.79	0.410	มากที่สุด
6	ข้าพเจ้าได้รับความรู้เพิ่มขึ้นหลังจากฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิง	4.71	0.452	มากที่สุด

ลำดับ	ประเด็นความพึงพอใจ	ค่าเฉลี่ย $\bar{x}$	S.D.	ระดับความ พึงพอใจ
7	ข้าพเจ้ามีความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษน้อยลงหลังจากฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง	4.71	0.452	มากที่สุด
8	เนื้อหาการพัฒนาทักษะการพูดมีประโยชน์ สามารถใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน	4.79	0.410	มากที่สุด
9	เนื้อหาที่ใช้ในการพัฒนาในชุดแบบฝึกทักษะการพูดมีความเหมาะสม	4.64	0.479	มากที่สุด
10	ระยะเวลาในการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่งเหมาะสม	4.50	0.732	มาก
ผลรวม		4.71	0.500	มากที่สุด

จากตารางที่ 4 พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยมีความพึงพอใจต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่งโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด (4.71) เมื่อพิจารณาจากรายข้อ พบว่า นักศึกษามีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด 9 ด้าน โดยนักศึกษามีความพึงพอใจสูงสุดในเรื่องเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษหลังจากผ่านการฝึกแซโดอิ่ง ทำได้ดีกว่าก่อนฝึก ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเองดีขึ้น ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง และเนื้อหาการพัฒนาทักษะการพูดมีประโยชน์ สามารถใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน รองลงมาคือ การฝึกแซโดอิ่งทำให้การพูดของข้าพเจ้าคล่องแคล่วขึ้น ได้รับความรู้เพิ่มขึ้นหลังจากฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง และความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษน้อยลงหลังจากฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง นอกจากนั้น การฝึกแซโดอิ่งช่วยให้คุณรู้จักหวั่นไหวการพูดด้วยเสียงสูง-ต่ำ และเนื้อหาที่ใช้ในการพัฒนาในชุดแบบฝึกทักษะการพูดมีความเหมาะสมตามลำดับ นักศึกษามีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก (4.50) จำนวน 1 ด้าน คือ ระยะเวลาในการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่งเหมาะสม

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัยที่ได้จากการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย สามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. จากผลจากการวิจัยประสิทธิภาพทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย หลังฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง พบว่า ประสิทธิภาพทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 14 รูป/คน มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนมีคะแนนรวม 2149 คะแนน ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 153.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 17.62 คิดเป็นร้อยละ 82.97 การทดสอบระหว่างเรียน 3 ครั้ง คะแนนรวม 7100 คะแนน ค่าเฉลี่ย

เท่ากับ 507.14 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 27.11 คิดเป็นร้อยละ 85.29 คะแนนแบบทดสอบ หลังเรียน คะแนนรวม 2545 คะแนน ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 181.79 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.33 คิดเป็นร้อยละ 91.71 ประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิง มี ประสิทธิภาพ 85.29/91.71 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Karasawa (2010) ก็ได้ทดลองนำการฝึก Content Shadowing และ Prosody Shadowing มาใช้กับผู้เรียนชาวไทยผู้มีภาษาแม่เป็นภาษาไทย จำนวน 1 คน เป็น ระยะเวลา 10 วัน เพื่อพิจารณาว่าการฝึกแชโดอิงในระยะเวลาสั้นๆ จะมีการเปลี่ยนแปลงต่อการออกเสียงของผู้เรียนอย่างไรบ้าง โดยก่อนและหลังฝึก Shadowing ได้ให้ผู้เรียน อ่านออกเสียงและ บันทึกเสียงเอาไว้ จากนั้นจึงนำการออกเสียงทั้ง 2 ครั้งมาเปรียบเทียบกัน จากการ เก็บข้อมูล ซึ่งได้ ดำเนินการ 5 วันหลังจากทดลอง ผลก็คือ ข้อผิดพลาดในการออกเสียงสูงต่ำลดลง และสามารถเห็น การพัฒนาของการออกเสียงจากการฝึกแชโดอิงได้ และจากผลการวิจัยการพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พบว่า คะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ เทคนิคแชโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราช วิทยาลัย จำนวน 5 ชุด ของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 14 รูป/คน คะแนนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยที่ระดับ 153.50 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยที่ระดับ 181.79 ซึ่งมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้มีคะแนน เพิ่มขึ้นโดยรวม ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 89.8 แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ เทคนิคแชโดอิงช่วยเพิ่มทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Toda & Okubo (2011) ได้สร้างแบบสำรวจเพื่อสำรวจว่า หากในกรณี ให้ผู้เรียนฝึก Shadowing ด้วยตนเอง จะให้ผล เป็นที่น่าสังเกตอย่างไรบ้าง จากผลการสำรวจ ได้แบ่ง พัฒนาการที่ดีขึ้นออกเป็นด้านต่าง ๆ ด้านที่ พัฒนาดีขึ้นมาที่สุดคือเรื่องการออกเสียงสูงต่ำ รองลงมา คือ ทำนองเสียง เสียงเดี่ยว และเสียง พยางค์พิเศษตามลำดับ จุดที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่ง คือ ผู้เรียนมีความรู้ในเรื่องของจังหวะการออก เสียงภาษาญี่ปุ่นมากขึ้น

2. จากผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษใช้เทคนิคแชโดอิงของนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พบว่า การทดสอบวัด ผลสัมฤทธิ์หลังเรียน มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 181.78 คะแนน และเมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนทดสอบ ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 153.50 ผลเปรียบเทียบค่า t-test อยู่ระดับที่ 6.226 ทั้งนี้ปรากฏว่า คะแนนทดสอบหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สามารถ อธิบายได้ว่าทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจาก หลังได้รับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแช โดอิงพร้อมแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้ดี ยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ ดวงทิพย์ โสฬสเสาวภาคย์ (2557, น บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาการพัฒนา กิจกรรมสถานการณ์จำลอง เพื่อเสริมสร้างความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ บริบทเมืองเพชรบุรี สำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียน ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาการท่องเที่ยว วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จำนวน 18 คน โดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive random sampling) ผลการวิจัยพบว่า (1) ครูและนักเรียนต้องการให้มีการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมสถานการณ์จำลอง โดยใช้บริบทเมือง เพชรบุรี สำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ (2) ผลการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของ กิจกรรมสถานการณ์จำลองเพื่อเสริมสร้าง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

โดยใช้บริบทเมืองเพชรบุรี สำหรับ นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 8 แผน ประสิทธิภาพ มีค่าเท่ากับ 78.86177.96 (3) ผลการทดลองใช้กิจกรรมสถานการณ์จำลอง เพื่อเสริมสร้างความสามารถใน ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บริบทเมืองเพชรบุรี มี 6 ขั้นตอนดังนี้ (1) ชี้นำด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บริบทเมืองเพชรบุรี มี 6 ขั้นตอนดังนี้ (1) ชี้นำ บทเรียน (2) ชี้นำฝึกปฏิบัติ (3) ชี้นำแสดงสถานการณ์จำลอง (4) ชี้นำวิเคราะห์ และอภิปรายผล (5) ชี้นำ แสดงสถานการณ์จำลองครั้งที่ 2 และ (6) ชี้นำสรุปผลและประเมินผล 4) ผล การประเมิน พบว่า (1) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2) นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ใน ระดับดี และ (3) นักเรียนมีเจตคติต่อกิจกรรมสถานการณ์จำลองอยู่ในระดับมาก

3. จากผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิง ของ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยมีความพึงพอใจต่อการ พูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด เนื่องมาจากนักศึกษามี ความพึงพอใจสูงสุดในเรื่องเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษหลังจากผ่านการฝึกแซโดอิง พบว่าทักษะการ พูดภาษาอังกฤษของตนเองดีขึ้นและมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากฝึกทักษะการ พูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิง ทั้งนี้เนื้อหาในการพัฒนาทักษะการพูดมีประโยชน์ สามารถ ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน นอกจากนั้น การฝึกแซโดอิงทำให้การพูดคล่องแคล่ว ลดความกังวลในการ พูด และยังช่วยให้รู้จังหวะการพูดด้วยเสียงสูง-ต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับ อุไร มากคณา (2556) ที่ได้ศึกษา เกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษา สาขาวิชาการ อุตสาหกรรม คณะบริหารธุรกิจ พื้นที่วังไกลกังวล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียน ต่อการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน จำนวน 49 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลการสำรวจ ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน อยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การเลือกเนื้อหาบทสนทนาที่เหมาะสมกับระดับความสามารถทางภาษาของนักศึกษา เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และความสนใจของนักศึกษาเพิ่มขึ้น
2. ผู้ตรวจประเมินการพูดจากเจ้าของภาษาควรมีมากกว่า 1 คน เพื่อลดความโน้มเอียงอันเกิด จากทัศนะของผู้ประเมิน
3. ควรมีการสนทนาด้วยบทบาทสมมติจากบทสนทนาที่กำหนดเพื่อทดสอบความเข้าใจใน เนื้อหาของสิ่งที่นักศึกษาได้ฝึก

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

- 1) ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคแซโดอิงและ เทคนิคอื่น ๆ
- 2) ควรมีการวิจัยประสิทธิภาพในการใช้เทคนิคแซโดอิงด้วยบทบาทสมมติ
- 3) ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยใช้เทคนิค แซโดอิง

บรรณานุกรม

- ดวงทิพย์ โสฬสเสาวภาคย์. (2557). การพัฒนากิจกรรมสถานการณ์จำลอง เพื่อเสริมสร้างความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บริบทเมืองเพชรบุรีสำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี, เพชรบุรี.
- ทัศนีย์ เมธาพิสิฐ. (2554). ผลการฝึกแก้ไขโดลิงต่อการพัฒนาทักษะการพูด : ด้านความเร็วและความถูกต้อง. วารสารเครือข่ายผู้ป่วนศึกษา สมาคมผู้ป่วนศึกษาแห่งประเทศไทย ปีที่ 1 (เล่ม 1), หน้า 78 - 89.
- ธีราภรณ์ พลายเล็ก. (2554). ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร, วารสารวิจัยและพัฒนา, 52-58.
- ยุพกา พุกขิม่า. (2558). ประสิทธิภาพของการฝึกแก้ไขโดลิงต่อการเรียนรู้เสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทย, วารสารผู้ป่วนศึกษา, ปีที่ 33 (เล่ม 1), หน้า 71 - 90.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 - 2579. กรุงเทพฯ: บริษัท พรักหวานกราฟฟิค จำกัด.
- อุไร มากคณา. (2556). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม คณะบริหารธุรกิจ พื้นที่ไกลกังวล. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์, ประจวบคีรีขันธ์.
- Baddeley, A.D. (2000). The episodic buffer: a new component of working memory? Trends in Cognitive Sciences (Vol.4 No.11), pp. 417-423.
- Baddeley, A.D.&Hitch,G.J. (1974). Working memory, In.G.A.Bower (ed.) The Psychology of Learning and Motivation (Vol.8.), New York: Academic Press, 47-89.
- Kadota, S. (2004). 『シャドーイングと音読の科学』 コスモピア.
- Karasawa, M. (2009). 「シャドーイングが日本語学習者にもたらす影響—短期練習に
- Takako Toda. (2006) . 「発音の達人」とはどのような学 習者か—フォローアップ・インタビューから わかること— 『第二言語における発音習得 プロセスの実証的研究』 平成16年度～17年 度科学研究費補助金基盤研究 (C) 研究成果報告書, 19-68.